

Womhaj Bóh!

Czíslo 10.
10. měrza.

Lětník 11.
1901.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ńo kóždy ńobotu w Ssmolerjez kniħiezišceźetni w Budyńšchinje a ńu tam dostacź ńa sztwórtlětnu pšchedpłatu 40 np.

Dculi.

Lut. 11, 23.

„Schtóž so mnu njeje, tón je pšhecziwo mi, a schtóž so mnu njeħromadzi, tón roššypje.“

Dwaj knjesaj ńo prózujeťaj, cźłowjeła na ńluzbu najeć a w ńwojim kralestwje iźerzeć: Knjes Jezus ńa Boże kralestwo a cźert ńa tutón ńwět. Wobaj polubitaj wulku mńdu. Cźert praji: Tu je zylý ńwět a jeho krańsoć, ja cħžu czi dacež, schtóž tvojemu cźělu a twojej krwi ńo lubi a ńlodzi — ńbożowny dyrbiš być. A Knjes Jezus praji: Sapřež ńam ńo, kšizuj tвое cźělo s jeho łóšćtami a žadošjem, wśmi ńwój kšiz na ńo a pój ńa mnu, horje do Jerusalema cħžu cze wjeś — ńbożny dyrbiš być. — Żenem dyrbi kóžde cźłowśke dźeźo poddane być. Dwěmaj knjesomaj njemóže nihtón ńluzieć a no dwěmaj pucjomaj njemóže nihtón s jennym cħahnyeć. Cźert pak je jebaty knjes, kóždeho wón napońledk ńjeje wo polubjenu mńdu; ale Knjesa Jezusowe ńlowo je wěrne a schtóž wón polubi, dźerzi wón wěśe. Wo tajkim na ńchěrokim puczu dźeś — ńa cźertom — k ńuńerezi a k ńatamanśiwu, ale na wuńkim — ńa Jezusom k žiwjenju a k ńbożności. Wopomá, dže dźeś, komu cħześ ńluzieć ty a twój dom s zylej ńwojej wutrobu, s zylej ńwojej duńchu a s zylej ńwojej myślu. Pšchetož to dyrbiš wědzeć: Polożui njeplacza w Bożim kralestwje. Schtóž so mnu njeje, praji tón Knjes, tón je pšhecziwo mi, a schtóž so mnu njeħromadzi, tón roššypje. — To je nam k wuczbje prajene. — Schtó

ńu tuczi njeńpšheczełjo teho Knjesa, kšiz jeha kubla nje-wužitnje wużiwaju a łóžny ńmyśleni pšheczińja? Ssu jenož czi, kšiz se ńlowami a ńkufkami ńo jemu pšhecziwoja, wo Boże ńlowo, wo Boże kańje a Božu ńluzbu njerodža, kotrymž je mjeno teho kšizowaneho pohěśchenje abo ńlupośeć a kšiz ńwój ńměch maja se wśchěm, schtóž dyrbi kšeczińjanej ńwiate być? Ach, Bohu žel! wjele, wjele wjazy ńu pšhecziwo Knjesa Jezus, dokeł s nim njeńku. Wulka je ńyla tych, kšiz ńu junu w Duchu ńapoczełi, kotrymž junu wutroba w přeńśchaj lubości k Jezus ńo horjeśe, kaž ńu ńjawnje pšchi kńfirmaziji ńlubili a ńpěwali: „Daj, my cħzemy ńwěrnosć dźerzeć“. A ńu wuńchli wot ńwiateho woltarja a wuńchli tež bórny wot Jezusa přeć, tam, hđež ńwět a cźert cħańańtať a kańańtať se ńwojim wabjenjom, nabběhanjom a ńawjedženjom. Woni ńuano ńami njewjedža, ńo a kať cħim dale, cħim bóle Jezus ńapšhecziwo ńtupaju. Woni tola do Božeho doma kħodža, pšchidnu k ńwjatemu Bożemu blidu a ńdaluja ńo wot njećeńnych hańbiczińnych a ńlch ńkufkow. Teho dła, ńo s Jezusom ńu? Ně, lubośeć a žadanje k njemu jich tam njećeńje a njewodzi, ale pšchiczeńje a pšchiczkowne wacħnje. Woni dźeja s wulkej ńylu a jim je dośeć, hđyž móža tež kať tamny ńarisejki w tempłu ńjawnje pšchid ludźimi abo potajnje pšchi ńebi tu ńkuczk ńpěwacž: Ža ńo czi dźakuju, Božo, ńo njeńnym jako drusy ludžo atd. Ałow cźłowjeł drěma, ńpi a mje. Cźert tam hįžo knjezi se ńwojimi pomoznikami we wutrobie; ńwontow-nemu kšeczińjanskemu wacħuju rady ńtejeć da, ńo by

Pucjowanie po Bożim piśmie

abo

tafte myśle nadeńdżech, Boże słowo czitajo.

Bodawa śwěrnny czitat „Pomhaj Bóh-a“.

I. knihi Wóiffagowe, 19. staw.

(Botracjowanie.)

šmutskach čim wěsejšicho s knjesom byl. — Šlaj, hdžež Jesušež zyła wutroba data njebudže, hdžež wón najwjeršcha lubošę, starošę a šbóžnošę njeje, — tam je wutroba pščečziwo Jesušež. Hdžež myšl a starošę čłowjeka je, tež šwój džel wot kublów a wješelow tuteho šwěta dostacž a šwoje čželo po šwojej žadošču s dobrym spodobanjom nashęčięž — tam je wutroba pščečziwo Jesušež. Hdž je někomu jeho kšęsečžijanstwo jenož jako kemjchaza drašta, kotruž tał bórny hač je móžno pščežo jašo do khamora pówšnje, a doma a we wšchědnym žiwjenju niečo abo mało wot njeje njewidži; doma žaneje kšwile nimaju, šo t bibliji špdacž a Bohu t čžesęzi kšerušch špewacž, a šadđerženje muža, žony abo džęci šjewicž, šo duch bohabojosęže, lubošęže a męra pola nich ruma a hošpodny nima — tam šu wutrobny pščečziwo Jesušež. A hdžež šawicęž bližšchemu njepošęže, ščtož ma a lašomnošę wutrobu a ruku šamkije, njęch tež kšudy Lazarus s bliška abo s daloka pšched durjemi w nušy trada a šawutli, — tam je wutroba pščečziwo Jesušež. A hdžež šo kšęsečžijan šwěru njepróžuje, pšches pokutu a wěru Jesušež štajuje bliže pščińčęž, a hdžež šo ščto boji, wšchudžom jako kšęsečžijan šo wopoklašacž a hanjenju, hroženju a wuškmeščenju zyłego šwěta napschęžo se šłowom a štutkom šwęcęčięž: „Ša šo nješanubuju teho ewangelijona wot Kšyrstniša“, tam čłowjek šabudže a šaprę šwojeho šbóžnika, roššypa Božu hnadu, tama šwoju šbóžnošęž pšches šwoje šiwke abo morwe kšęsečžijanstwo, je rubježnik a mordar na Kšyrstnišowej čžesęzi a pomha štadło, kotrež je šebi Jesuš se šwojatej šwjatej drohej kšwju wukupil a dobył, rošproščięž, šawjesečęž, čžertej a štaženju do rukow honięž. — Špytujmy šami šo, hdže a šajke šu našęje wěry plody! Ščto šo nad nami wješeli? Jesuš abo čžert? Nima twój šbóžnik wo niežim šforžicęž, šo je čžert twoju kšónu wšal a čže šawjedł, šo šy šo jemu nješwěrnny, nježatowanny, njepščečęł šęžinił? — Šlaj, jemu je žel teho luda, kotruž pšches čžerta šašlepjeny, t štaženju džę. Wón je s tym šylnym njepščečęłom teho dla wojował wo twoju dušchu a šbóžnošęž. Žiwjenje a krej je w tym będženju woštajil. Ale čžertowšku móž je rošlamal a jeho jatych wumohl a nješęša a šbóžnošęž dobył wšchitkim, kotřiz do njeho wěrja a s nim šu. Koczęšch tež na tutym jeho dobyčęžu džel dostacž? Njeby tež junu rady tam šwoje šawoštacęže męł, hdžež wšchitzy, kotrychž tón Wótž temu Šsynęj dał je, po Jesuškowej proštwje, węcžuje šbóžuje pšchębnwacęž šmędža? Duž wušwol šebi, šo dčęšch tu s Jesuškóm byčęž, jeho čžesęž a kralestwo pytačęž a pšchisporjęčęž, hladaj šo w štajnym štražowanju, šo čžert w twojim domje, w twojej wutrobje męšto a móž nje-namaka, wojuj pščečziwo štemu s mječžom teho Duchy, s Božim šłowom, s modlenjom a proščenjom; s Jesuškóm šo t njemu a jeho džeręž, potom dčębich a budžęsch pšchętracęž a dobyčęž a w šwojim čžašu pšches wšchelake špytwowanie a wojowanie tu w poštnym čžašu tam t wješęlejš jutrownicęžy pščińčęž horje do Jerusalema.

Wudžerž tu, wudžerž tu,
Zion wudžerž šwěrnnošęž tu,
Njebudž šiwke, šbęhń šo špęšchuje,
Šloro pščińčęšch t dobytku,
Šbęhń šo, woštaj wšchitko hřešchue,
Zion, we tym šmjertnym będženju
Wudžerž tu, wudžerž tu.

Šamjeń.

A.—E.

Šo dnjach, hdž bęchu hřeči na paštwu wobžili, a po nožach, hdžež bęchu hrošnosęže šęčžili, šo Šodomiczanam a jich šužodam jara derje špęšche. Tęhdy šahrma šo s daloka; bšyši wrjęstotachu na šemju a njeby šo žatošnje čžerwjensęše. Woni šo ani nje-nastęžichu. Někotři wobwjertnywšchi šo we tožu dale špja; drusy wotučjwšchi męnja, šo njewjedro pščińdže a šo bórny dale počęhje, taž je šo to hižo hřečičicho štawalo. A čži, kotřiz njęchaju šo ša najmudrišchich, prašchachu šo tračh wuškmešchuju, kał derje šo Šot se šwojimi hmešchnymi pšchwęcškami wušjera. Šola bšyši wrjęstotaju wótrišcho, a dušozny dym šo rošlęhje. Woni pohladnu s wóknom won; žiwny woheń lęta jako deščęžit s njebeš, šchwabl węje se wšchęch kónzow, je, jako by šo wšchón powętr žęhł. Šo je něščto nowe, taž hřečęže nješku wohladali; wšchitzy wulečęž s tožow, šmęchi a pryšle minu šo jim s wólbježa. Wšchudžom wotewrja šo durje, ludžo wuwalu šo s domow a nastęženi dohladaju šo, šo šo njepali jenož w powętięje, ale tež na šemi toło wótoło. Wšył je do šemje, je šmolu a žiwizu pšchęčęhjenęj, wrjęhnył. Šemja je žahta a šo pali. Šlomjenja šapaja na wšchęch kónzach t njeju. Něotre domy, potom žyle wulizy (hašy), a šwęcęnje pali šo žyle męšto.

Šacž šo nětole na Šota dopomnja? hač něto wěrja, šo budže jich męšto šahubjene, ščtož bęšche šo jim hrošlo? Šacž šo Šotowaj pšchidobnaj šynaj šajetaj, šo štaj šo lubošnym šłowam šmjataj? Štręžete wšchudžom! Ščto bychu šapočęli? Woni šhwataja, šhwataja, ščtož jenož móža, šo bychu šo wšchowali. Woni šhwataja po wulizach, ale šliski šchwabla a šlomjenja waleja šo jim napschęčo; šemja šo pšchępadnje a šlubiny bješe dnja wotewrjeja šwoje šhlany; podšeniše wodny wulinu šo do nich. Boži njelahačomny šud kroczi s hřešchneho doma do drušeho. Š rošwalenych šaložtow šapa šlomjo wólbliajo špřib; žahty powętr šažęhli šwile; wrjęstotajo špadaja hroby a męstna, kotrež bęchu doške lęta se šwędłami njęčłowšchich hrošnosęžow, šlubja šo na węcžnje, šo je njeby ani wjazy wohladała žana žywa čłowška dušcha, ani ššhadžazy bęhy džęń. Šotowy dom, tamne durje, kotrež njemóžachu wječor wjazy nadeńčęž, došelž bęšche Wóh jich wošlepil, wuhladachu hřečęže raš w žahtych šlomjenjach. Dšęčęže raš maja tute durje wohladacęž, potom špžera je woheń. Šalošnje rošđerajja šlubiny bješe dna šwoje šhlany, a kóždy wokomik šwojęže nowe. Wjazy dnžli jenu šwójbu je šmjereč hižo došhwatala. Wške žalošęenje, šchicęenje s hłobkom howri pšches powętr. Hdž a hdžež Bože njewjedro njelahačęž, tam žalošęja ranjeni a mřežazy a tajzy w šlomjenjach. Šajka šrudoba a žalošęž męšča šo do šęženja we šklubinach, do wóhńjoweho prašłotanja, do wętroweho wučęža, do wrjęstota pabazych domow a do šubota šapadowožeje šemje.

Ščto tu njewohladajch, ščto čži wutrobu pšchęłe! Šacž bęži s čžerčnym džęčęžom, šo by jo a šebi wuškowala, a tola njewę, hdže by bęžala. Šona šastanje; šemja šo rošpuknje a mačž a džęčo šo pšchępadnjetej. Štary, ščęžny nan wola ša šwojimi šynani, ša młodnyimi šylnymi pacholami, šo bychu jemu na pomož pšchisčli; prašłotaze šlomjenja pšchiwęja jemu pošlednje šdchowanja mřežazych. Ničto njewohlada wjazy drušeho, ale kóždy šlyšchi, kał hřešchnyy šadwęłaja, kał mřežo hřečęže Wóh hania. Šłwęcžuje šawala tošty šur tute męšto čžęmnošęže. Wšchę čłowške šynki wómwjeltaju; čžichota šo rošlęha. Šladži a dymy šo hřečęže došho. Šordanowe žolny šęčęža, kotrež šo wšchęho wopalnišęčęža mozuja. Šodom je šo minyl, Šomorra je šo minyla, Šeboim je šo minyl, Šdama je šo minyl a — wšcho, wšcho je šo minyło do šklubiny, a wot męšta t drušemu wala wulle šhłóšne morjo šwoje lęnje žolny. Dšęčęže něotre dny šęčęži hrošnje w tutym hřešchnišęčęžu, potom šmęruje šo Šlorwe morjo na tutym šakłatym męšęje.

A Šotowa žona, najščęšcho rošđerena Šodomiczanka, duzy ja nim šo wohlada, a bu pšchewobrocęžena do šłoneho štolpa.

Došelž męšęšche šwój dotalny štatol a šwój wótžny dom lubo, a došelž bješe dwęła Božemu šłowu njewěrjęšche, dha šo njemóžęšche šđeręčęž; wona šo wobrocęži, hačž runjež bęšche šnjež to šafala, wona šajta, bęžęšche, hdž ju wjazy njepytnychu, domoj; žalošny podawł ju došhwata, šchwablowy wšchón powętr napjeltajzy

dym ju saduży, a kaź wscho w tamnej stronje bu wona pośdżiścho se helu poczejniena; taku ju pośdżiścho wohladachu.

Na hewjerynym kónzu horu lédam pschi Morwym morju steji we hłubokaj hólstej schalkbińje kłony stołp. Tón mójachu Żidźa sa pomnik njewerjazeje dusche postajeny. Stołp, cziłowstej postawje podobny, steji na podłożu něhdže 13—20 metrow nad morjom.

Abraham pak, kotrehož bėchmy wulzy hrudneho wopuschęziłi, khwataśche rano jake stanywšchi hamy džen, hdyž so tutón žałoŝny podawoł stawajśche, na městno, hdyž be wežera psched dnjejom stal.

Mjes Židami so pośdżiścho powjedaśche, so je to tam było, hdyž be ja jich czaŝy „Wjeŝ žohnowanja“ (Caphar-Barniha) natwarjena. Wot tam bėśche psches scherotu schalkbińnu wscha Sodomsta strona widzeć.

(Potraczowanje.)

Na póstny czaŝ.

Wschotuj so, wutroba,
Póstny czaŝ je jaŝo tudy.
Wostaj hwėtne wjeŝela,
Wotmyj wschitke hrėščne brudy.
Wohladaj na Żesufa,
Kak ja tebe czerpicz ma.

Wopomni berje, wutroba,
Schtu wón wscho na tebe waži.
Wumóz chze cze i skazenjo,
Hdyž tu hwėt a hrėch cze trajschi.
A cził ty něł pokutu
Sa joi' hmitnoeć, dobrotu.

Wohladaj, o wutroba,
Żesuf modli so sa tebe
Wanywšchi na kolena,
Njerodži wón ham wo ŝebje.
Sa tebe so bėdžeśche,
Krwawny pót so pocześche.

Wohlučaj něł, wutroba,
Kak tam wobstojnja jeho,
Kak tam jeho křidujna
A teŝ japluwaja teho,
Kiz tón hwėt ham stworil je,
A teŝ tebe, cziłowjeće.

Wopuschęć duŝ, o wutroba,
Swdėt a schtoŝ hy lubo mėła,
Dzerz so twjerdže Żesufa,
So by w njeju sbózna byla,
Kiz we jeho towarštwje
Traje do wschej' wėcznoeće.

E. Helaj.

Ruŝa wulka — pomoz blisťa!

W o w j e d a n c z k o .

(Potraczowanje.)

„Són dže cziłowjeła i wjeścha ŝeba!“ pomyšli hebi Handrij „Ja pak chzu so nadzije ŝdzerceć, kotruž je mi són wubudził Schtu mohło mi i tym sechłodzic? A je-li Boŝa wola, dha skóncznje hwojeho nana wuřwobodžu w dalokim žuřym kraju.“

Macz wotzueći. Wuhladawšchi jaŝny a sboŝowny wuras na Handrijowym mješwoeću spóšna, so je so jemu wješkote ŝtalo. Postrawiwšchi jeho, woprašča so hnydom, i cził je taku wješkoty. „Maczi,“ mēnjeśche Handrij, „mi je so něścho spodźiwone, něścho wulzy spodźiwone dŝalo.“

Wón maczeri wupowjeda, schto be so jemu dŝalo, tak žiwje a něžnje, so jeho nadzije a pschecza žiwu wothłóŝ w maczernej wutrobje uadeńdžechu. Teŝ maczeri doŝta so nowa mōz a křobłoseć.

Tak bėśche Handrijowu són i najmjeńšcha to dobre wjeđel, so bėśchaj dwaj nješboŝownaj cziłowjełaj na trótki czaŝ hwoje nješboŝe sabyłoj.

Rošrēcawšchi so, bėśchaj nimale prawy czaŝ skondžikoł, hdyž chyzje Handrij i pschepuzej, i haptkarzej a i wotnajerzej dōńc, so by pola kōždeho ja hwojom ŝoŝom pohladal. Wostajiwšchi

hebi czapku a tylnywidchi wežerawšchi nješboŝowny list do saka woteńdže. Prėni wopyt, wopyt pola wotnajerja, ŝaśche so jemu najczęźich. A wotnajerzej dōńdže najprjedy.

Wschijehedschi i wotnajerzej naboja so Handrij. S tschepotatej ruku pschimny ja swónczł a sadowni tak cziśche, hacz bėśche jenož mōžno. ŝaŝny swónczłowy hnt jeho nastroza. Dolho stejesche psched idajemi, nadžo so, so jemu něchtō wotewri; tola po wicēm daczju nješbėśche jeho ničtō ŝhlychal. „Schtu wo to, ja-řwonisch hiścheŝe ras a wóřsiścho“, pomyšli hebi Handrij.

Wofno so wotewri, muŝki i nōznej czapku na hłowje pohlada i wofnom a wóřny hłóŝ sarēcza i jerym nashukom: „Sa dwaj mi tola, schto tu je a torha ja mōj swónczł, so jón hiścheŝe wottorhnye? Měj sezerpnoeć a doczakať jenož. Sa dwaj tola! Že to pėńje, so so ludjom hižo rano jake mēr kaŝy? Sa dwaj mi tola!“

Wostrowiwšchi so sblėdny Handrij. „To so mi tu ŝrudnje jeńdže!“ pomyšli hebi. Sejmowawšchi hwoju czapku pokloni so pokornje a sarēcza tschepjetajo: „Njemėjeće mi sa řo, lubšchi kujeje, jo Wam hižo rano jake mēr taŝu. Wch rad wo něczim jara waŝnym i Wami porēczał, a prořchu Waŝ, wotewręće mi hwoje durje a klyścheŝe moju prošwu!“

Wotnajer, wón bėśche, kotruž i wofnom won i nōznej czapku na hłowje hladajśche, dohlada so něko na najbeho Handrija, kotruž bėśche jemu hižo wopřjet dań sa male wobydleńcžo w wóblanřkim domečku pschinjeŝ. Mėrnishchi, ale tola hiścheŝe hnėwny doŝej, sarēcza něko: „Tak, tak, ty řy, řyno, kotruž ludži i czaŝom i borla řhoni. Woczať jenož řhwiltu; domiz so nješwoblekam, njemōžu czi durje wotewręć.“

To prajiwšchi, řhubi so ja wofnom. Handrij czaťajśche wonka. Mějśche wulke staroŝe, bojo so, so wotnajer jeho prošwu nješwulřichchi, dokelž be so řwonjenja dla hižo takle rořhnėwal. Teŝ dŝiwalsche so, so je wotnajerzej hiścheŝe pschelahe a so mōje bjes kōnza dolho spacz. Na zyrkni bėśche dawno hižo dŝewjatu hodžinu wotbilo, a dlėje dŝyli řchtyri hodžiny hwėczesche Woje kłónczko i wdoreho njeboja. Stóncznje wotamkny so řhėžny samk, a wotnajer wotewri řhėžne durje. Šhrabawšchi wch hwoje moŝy dŝeśche Handrij sa bōreŝatym wotnajerjom do řtwy.

„Sa dwaj mi tola! řchto hebi pschepjeśch wote mnje, řyno?“ woprašča so wotnajer. „Ty drje mi dŝenřa dań sa wobydleńcžo pschinjeŝeŝch, kotruž ma macz sa jutřichim placzicę? Mō, nahadž je na blido, twoje řkote putki, pjenjeřy cziłowjeť wschėdnye trjeba.“

Tako so Handrij komdžesche a ja kłowami tojeśche, so by hwoju prošwu wuprajil a wotnajerzej hwoju řrudobu wusforžil, pschebėŝa jeho řymniza a horzota na jene dobo; wón sblėdny a so řaczerwjeni. Wotnajer řhuda, řchto Handrij chze, a jeho mješwoečo so hrořnje podłėřichchi.

„Sa dwaj mi tola! sarēcza wón i nowa, czeřho dla mi tola njerēcziśch? Nahadž je jenož, twoje řwėtte putki, mōžu je jara berje naloŝicę. Nahadž je jenož tu na blido!“

„Ač, lubšchi kujeje!“ dŝesche Handrij tschepjetajzy, „ja wřchal Wam pjenjeřy njeńechu; pschidni, so bych Waŝ wo hmitnoeć a sezerpnoeć prošyl, dokelž Wam macz něko dań řaplaczicę njemōže. Nješbudžęće řty na macz a na mnje, mējeće hmitnoeć i namaj, mōj wřchal woprawdže ja to njemōžemoj, so je ho namaj takle řeřchlo. Wloju macz řu wo wscho řebali, řchtoŝ je hiścheŝe mēła; wežera halle řmōj to řhonikoj. Prořchu, prořchu Waŝ wulzy jara, kujeje, budžęće hmitny i namaj, njewowpewjedžęće namaj naju řtwicętu, ja nješbyh wjedzał, řchto dŝyrbjal řapoczeć je řnyřkom a řrudobu jeli namaj to naczińeće.“

„Schtu wo to! řchto mi teŝ wo to!“ řwarjesche wotnajer. „Sa dwaj mi tola. Trjebam hwoje pjenjeřy, jeli mi macz na dŝeł 60 hrivnowo nješapraczi, dŝyři na drubi dŝeł i mojeje řhėŝe. Dŝi mi hwoje puće! Sa dwaj mi tola! Tole je moje pořlednje řłowo, dŝi mi hwoje puće! Sa dwaj mi tola!“

Sprořtnjemu řtejesche Handrij psched wotnajerjom. Šōrke řhly řulachu so jemu bjes pscheczaŝa po řizomaj na řemju.

Sdŝehujo sarēcza: „Šnjeŝe, wy hōmęće naju do czeřnoeće, nješmilitęće-li so nad wobohuřchkim hólčezju a nad mojej maczerju. Šsmilitęće řo nad namaj jenož poł lėta; Wy budžęće widžęć, so chzu řpawje a řwėrnje dŝelacž, so hacz na pľkunny pjenjeř Wam najř dolh řaplaczu. Wopomniće jenož, so je moja macz řhora, řłaba, njemōzna, so řym ja jenički cziłowjeť, na kotrehož mōže so w hwojej nuly a czeřnoećej řpuchęć. Ja wřchal chzu so prořwacęć a chzu dŝelacž hacz do řameje řlepeje noŝy, jenož so mōł jej žiwjenje něł wolóžicę.“

(Potraczowanje.)

Wschelake i bliska a i daloka.

S Drażdżan. Czeżła hyma je nam wschelake sadżerki naczińka. W mjeće hnamy bęchu wone snjeć; tudy ho bórny wscho wonyjesy a wotstroni, sęchoż je na puczu. Ale wonfacy na tych wscheltich wsach i mjenicheni zyrwinymi twarzenjemi a i dlęschim pucjom do nich, wschelke na pschecze lępichego pschichoda wofstanie. Zato tajsi płaczi nam: njeđzela Łatave, 17. męrza t. l., pschetoż na tej hamej smięemu herbste kemjsche se hwjatym wotkasanjom w rjanej nowej kschiznej zyrkwi w Drażdżanach. Kemjsche porčinaju ho i spowjednej wuczbę pschipołdnju 1/2 12, a wobhamtnu ho, hdyż je ho doprędka też herbste přędowanje dżerżalo, wokoło 2 hodžin i wudżelenjom Bożeho wotkasanja. Spowjednu wuczbę smięe kn. farar Jakub i Njehwaczińka a herbste přędowanje kn. farar Garbat i Kotez. — Wóh daj wschemu najlępsche poradzenje!

— Sańdżenu pónđzelu je w Kłęczenbrodže pola Drażdżan knjes kantor Beyer, kiz bęsche i zyrwinistim wuczerjom w Huczinje, wumrjel. Wón bu schtwórtk w Huczinje, na pohrjebnišcęžu wořady, kotrež je dothe lęta hwęru kłuzil, hwjatoczińje khowamny. Wšchi boku hwojeje přenjeje mandželsteje namata hwój pošledni wotpoczińk. Wuczeřka konferenca hwojemu semrjetemu kollegeji pošlednju czeřez wopotařa a pschi jeho kaschežu hwjertnu ariju wuspęwa. Pschednyda konferenzy knjes kantor Hanczla i Porščiz jemu pošlednje bratrowiše Bożemje do rowa pschiwola.

— Kaž kłuzichim, je ho w Huczinje zyrwiniste wuczeřke město, kotrež ho i woteńdženjom knjesa kantora Ludwila wuprōdnu, druhemu knjesej wuczeřej w Huczinje knjesej Gudže pschypodatu.

— Pschichodnu hwjedu smięe ho wuhwolenje na saksku ewangelsko-lutherisku krajnu synodu w Drażdżanach. Dwa i wotřeřaj, w kotymaž najche herbste wořady hōbu wuhwoteja, mataj nowowuhwolenje. W Budyřko-Bisťopkim wotřeřaju ma ho na město semrjeteho kn. wyřschichoho hamřleho hūdniřa Filipa w Klamjenžu nowy šastupjeř wuhwolicę. Lubijři wotřeřaj ma wobęju šastupjeřjom i nowa wolicę, dokelž je czař wobęju dotalnej wotbęřak. W pschichodnym cziřke podamy powjeřez wo dořonežanej wólbje.

— Strubna powjeřez dōřidze, so je w Kamerunje 27 lętny hyn knjesa satarja Wrōři w Kschischowje wumrjel. Wón bęsche tam se šastojnitom. Njeřtrowy powętr Afriki jemu hořil njeje, so je sahe hwój wotpoczińk na zufej semi namakal.

— S Wurfste wōjny je ho wrōczil herbsti krajn, kotrež je tam wjele pschęřak. Ze tu knjes Wlatač, hyn škulřteho direktora w Pieřchuje pola Drażdżan, kotrež je ho narodžiwři w Drobach w lęce 1864 i wuczerjom w Kłuzchu byl.

— K jutram ho Šserbřta ludowa knihownja wuda. Knihe budža powjedanczka sa lubych Šserbow podawacę, kotrež budža węčeje w herbřich domach witane. Wdo wuhhadženju tutych rjaných kniřkow podamy w hwojim czařu bliřřchu powjeřez.

— Šjawne nowiny cziřtajo cziře nam wutroba řarčez, hdyž wo nasřrōžajnych podawřach cziřtamy, kotrež ho řtawaja. To džen njeje, so njebychmy saho wo řakōřnym mordatřtwje cziřtali. Hdyž tajřu řbřez bjesbōžni, ři ludžo dořoneja, kotřiž řu hřiwo w jařtwje ředželi, dha węmy, so řu to řtazeni ludžo, pola kotřychž je Wobu řel nadžija na polęřpachenje španyla. Ale řawęřez do najřlubřeje wutroby řrudžiez a rořhoriez mōžeřche nař podawř, kotřiž ho nam i Lipřta piřche. Tam řtaj dwa i řkulřtaj hōłzaj mlōdženza na řamotne měřtno wabiwřchi na nječłowřte wařhuje řtōřzowaloj — a czeřo dla? — nęřcho hriwnow dla. To je tola hłubotořrudžaze řnamjo nařcheho czařa, kotrež nař i rořmyřlenju wabi. Jow ho ny tola řprařhamy? Njeje to řarčiwři dom wina? Njeřtaj jow řarčej hwōju pschizřuwřnosę řakombřiřoj? Štaj ho řaj řtaj padholaj tež w řchuli dořez kručez i pošřuwřnosę i a i dobremu wařhnju wocřahnyřoj? Njeje pobrachowalo na nuřnej řturořez, řkeřo duřha podřkōcziez w mlōdej wutrobje, kotřiž je řejn řamjedł do řajřeho řatanřteho řtufka? Pscheczińwo řajřemu řtemu wabjenju mlōdeje wutroby dyrři ho w řchuli kručez řhōřtazy řrut do řufow wjacę, so by řte i dobremu wōdrowčil, přjedy hač je pošdže.

Njemōže ho ničto modlicę?

Dwōřki předař Štōcker w Barlinje, kotřiž je tež nam Šserbam i Bulez řnatty, na jentym lętnym hwjedženju w Thening mjes druhimi řledowazy hujazy podawř powjedacę: W pošnōžnym Barlinje jedyň dželaczeř w mřečju lęzeřche. Dželanje na

wschędných duřach, řamjeřelenje a rořpřōřenje na njeđzeli jemu řaneje řhwile njeowřtajiřu, ho wjele wo řyrkej a hwōju řicheřejianřtu węru řaracę. Ale nęřto i řōņzej řhwata; wutroba mōžnje a džińwe bje, pōt řtyřknořez jemu na czołe řteji a ruzy pošřlečezę i hroju řahrabnjetaj a wyřle ho i prařchenjom cziřwila: Šcho nęřto i tebe budže, hdyž ty wumrjeř? Ač a w jeho řmęřřkownym je wřchitko řak puřez; tam ho ani řejničezje řtudničřki řińweho Božeho řłowa wjazę njeřōřli; wřchitko je řejńujene a wuhulřene, a tola jeho řaczińozę řa řtrořtom cziřwluje, řa řbōžnej węřtosežu a řa męrom duřche. Škōnežnje ho řdychńjenje i jeho řta wuwiny: „Njemōže dha ho ničto modlicę?“ — Wōn řam je ho řabyl; ale řnawo jemu nęřto ruzy řtyřknyč a řłowa přjōd-přajez mōže. Šřtwa je i ludžimi napjelnjena. Hwal řo w Barlinje wjele wo hwōjeho řuřoda njeřtaraju; tola w řajřni padže hřiwo węřiwřnosę řiř wjele řem wjedze, dokelž cziředza nęřcho nowo widzeřez, hdyž tež je řobuřelenjom njeřchidnu. A řařo i řhorōłza w rōřku řakōřtaje a řtyřnje řlińczęřche: „Njemōže dha ho ničto modlicę?“ Wdžo je řpodžiwanjom jedyň na druhého hładachu. Šawęezę, ničto njemōže! Ač, řyrkwoje řu řak daloke a czař je řak droři, a do řyřa — řchto budže ho hřiřezę dženřiwřchi džen modlicę, řchto dyrřjalo to pomhač? A njekeđřbujo na to wřcho wolanje řařo řolne bolōřez a řrudoby i rōřka řlińczę: „Njemōže dha ho ničto modlicę?“

Ma dobo řady pschi durjach cziřčezęnje nařta; tam mařu, řchęřezlętnu hōłczřu nęřřtorřaju a řu i řōžu domjedu. S bořosežu psched mřeřajnym řteji, řchto wona tam dyrři? Płatanje je řej bliřko, ale wot řady řu napominaja: „Cziř a modl ho!“ Šchtož řadnu, ač, řadnu i dorōřezęnych njemōžeřche, tuto dželczę to dořonja; wone ruzy hromadu řtyřny a praři:

„Ta řez a prawdořez řhryřtuřa

Ze moja drařta pičřiwřta,

S teř psched Bohom ja wobřtacz cziřu,

Hdyž do njeřja nęř přezahnu.“

Njes dweřa, to dželczę je prawe řłowo namakalo; řnawo je Wōh luby Knjes mřeřajzemu wutrobu řak, kotřaj je řhryřtuřa, hwōjeho řbōžniřa hřiřezę w pošřlednim wokomiku řařchinnyla. — Ty řak ho prařčej, mōžu ja ho modlicę, prawje modlicę; řak řrudnje je, hdyž hwjertna hōdžina pschidžez, a potom řana modlitwa mōžna njeje; řak wjele řbōžniřchi je řōn řamy, kotřiž mōže pschi hwōjim řkōneženju, hwōjeř ruzy řtyřnwidži, ho wjeřele modlicę:

„Řak řady cziřu ja domoj řiez

Šwętej wřchitko wōřtajiez,

Šchtož řwęřni lubo maja;

Řak ho mōj duř i tym wjeřeli,

Řiž přjedy nje řu domoj řchli

Do njeřjeřteho řaja.

Ř tym, řiž tež tudy na řemi

Řucz wuřki přjedy nje řu řchli. —

M. H.

Gudanczka.

Škōņzo je wari a řuka jo řchęřipo, nořa jo řepta, a řuba jo řipa.

[ouřř]

Tōn domil do řulojta dže, ma řlotu řulku w řlęborje.

[ozł! uřoz]

Czeřo dla njemōže ničto hač do řōņza řwęřa?

[řowaj! řiřajny řawř řřak! ř! řřoz]

Dalřche dořowōłne dary ja wboře armeniřke řhrotų:

R. R. i P. 2 hr.

W mjenje wbořich řhrotow praři wutrobny dzał

Gōłcz, ředaktor.

„Bombaj Wōb“ njeje jenož pola knjesow duchowných, ale tež we wschęch pschedawarńjach „Šserb. Nowin“ na wřach a w Budyřchinje dořtacz. Ma řchtwōřez lęta płaczi wōn 40 np., jentliwe cziřřla řo řa 4 np. pschedawaju.